

Zweetwerkweekend

Anita Hoogendoorn

Door alle schattige kroelfoto's op internet vergeten we wel eens dat Wetterhounen jachthonden zijn. En niet zomaar jachthonden: ze zijn allround, werken voor en na het schot, en zijn vooral goed in de praktijk. Mijn meisjes hebben het er druk mee: jachtraining, zweetwerktraining, jachtproeven, working tests, zweetwerkproeven én mee op jacht. Deze keer een verslag van een weekend met twee zweetspoorproeven.

Niet in topconditie

In het weekend van 18 en 19 februari loop ik twee proeven: op zaterdag de tweede orweja-proef van de vereniging in Haaksbergen en op zondag de eindproef als afsluiter van de zweetwerktraining in Bergen op Zoom. Beide proeven loop ik met moeder Wiep en dochter Foske. De aanloop was helaas niet best. Een te spannende dag in het ziekenhuis, zware vermoeidheid, een ontstoken oog en een likdoorn maken dat ik niet bepaald in topconditie 'aan de start' sta. Niet handig met ons gevoelige ras.

Schotvast?

De zaterdag begint goed: lootjes trekken wijst uit dat ik de sporen vier en zeven mag lopen. Fijn, niet spoor één, daar heb ik geen goede ervaringen mee. Maar eerst de schotvasttest. Foske heeft al C- en B-diploma's van de KNJV en hoeft de test daarom niet te doen. Wiep wel. Omdat ze al meerdere jachtseizoenen mee is geweest op de hazen, maak ik me niet druk. Eerst krijgen alle honden een paar gewenningsschoten. Dan is Wiep aan de beurt. Ik stuur haar het veld in want ze moet afstand van me nemen. Maar ja, Wiep heeft geen jachtraining gehad, en een Wetter jaagt nu eenmaal dichtbij de baas. Echt afstand neemt ze dus niet. Zodra ze op ca. 15 meter is, volgen de schoten. Ze kijkt me aan van 'wat is er?', ik roep haar, ze komt zowaar gelijk, en dan is ze geslaagd.

Concentratie weg

Op naar de sporen. Mij wordt gevraagd om spoor vier als eerste te lopen omdat dit spoor tegen de schietbaan aanligt en ze vanaf tien uur starten. Nu moet ik toch als eerste.

Ach, beter het eerste spoor dan een spoor lopen in een regen van hagel. Wiep start heel best. Nog in de vluchtrichting hoor ik al mijn naam. Nee toch? Het is geen afroep maar de sporendeskundige heeft zich vergist. Terug op het spoor. We komen nog met moeite bij het eerste verwijspunt en de eerste haak, daarna is het afgelopen. Wiep gaat niet meer 'aan', ze kan de concentratie niet meer opbrengen. Ik trek mezelf terug.

Kantklossen

Een andere Wetterhoun uit mijn groep haalt het ook niet, en uit de andere groep horen we dat de enige Wetterhoun in die groep het ook niet heeft gehaald. Ineens voel ik wel druk. Om de eer van de vereniging hoog te houden, en om de eer van de Wetterhoun hoog te houden, moet ik het halen met Foske. Ze kan het, maar ze is ook erg op mij gericht en heeft dondersgoed door dat ik niet in topvorm ben. De keurmeesters zien wel dat zij het echt in zich heeft, alleen niet vandaag, helaas. Ik baal. Ik ben teleurgesteld. Ik zeg dat ik maar ga kantklossen.

Zware bevalling

Zondag poging 2. Nog steeds met dezelfde klachten, maar wel in de gemoedelijke sfeer van 'mijn' trainingsgroep. Wiep loopt prima en komt met een afroep bij het eindstuk. Voor Foske was het een hele zware bevalling. Met maximale inspanningen komt ze bij het eindstuk.

Nieuwe ronde, nieuwe kansen

Hoe nu verder? Ik ga niet kantklossen, maar gewoon door met zweetwerk. Ik kies ervoor om een paar stappen terug te doen in de trainingopbouw en ik start bij een nieuwe trainer. Het vertrouwen is er, de meisjes kunnen het en ik kan het. Bij werken met dieren gaat het echter ook om de vorm van de dag. Volgende keer beter!

